

»Hvordan har du saa moret dig?« spurgte han lige uforstyrrelig.

»Glimrende! Storartet! ... Jeg var nær aldrig kommen hjem igen.«

»Ja saa. Det var jo rart. — Du undskylder mig nok et Øjeblik.«

»Gudbevares!«

Dyhring fortsatte stiltiende sit Arbejde, mens Nanny, efter at have befriet sig ogsaa for Hatten, lod sig falde ned i en Lænestol i den modsatte Ende af Stuen. Hun troede sig her ubemærket. Hun anede ikke, at hendes Mand uden at forandre sin skrivende Stilling kunde bevogte hende i et Hjørnespejl, og at han opmærksomt iagttog hendes Ansigtsudtryk, hver Gang han havde faaet nedskrevet et nyt, velformet Punktum i sin Artikel, der i sagkyndig og alvorligt belærende Tone meddelte »Borgerbladet«s Læsere en Oversigt over Handelsforholdene i Italien.

I henved en halv Time var der ganske stille i Værelset. Nannys Tanker kunde ikke komme bort fra det Nederlag, hun der igen havde lidt overfor Per, og som hun følte som en uudholdelig Ydmygelse. Nu, da hun var kommen hjem til sig selv og i Ordskiftet med Manden havde genvundet sin vante Overlegenhed, forstod hun ikke, hvorledes det var gaaet til med den Svaghed, der havde overfaldet hende paa Køreturen. Men der maatte bestemt ogsaa være